

SZUDORKA KALANDJAI

4. A HOLD MESÉJE

Szudorka felkönyökölt gombaágyacskáján, magára húzta falevélpaplanját, és felnézett a Holdra.

- Szeretném, meghallgatni a mesédet – mondta neki.
- Rendben van! – felelte a Hold. Szerinted milyen vagyok én? Mire hasonlítok a leginkább?
- Milyen is? – tűnődött Szudorka. – Olyan vagy, mint egy nagy, kerek labda.
- Akkor most jól figyelj, mert nem vagyok ám mindig ilyen gömbölyű. Eldalolom neked, milyen változékony és érdekes valójában a Hold – nevetett a kerekképű égitest, és énekelni kezdett:
  - Azt hiszed, hogy ismered már milyen is a Hold talán olyan, mint egy labda? Igen, én vagyok! Milyennek látsz fent az égen? Mondd, milyen vagyok? Nézd csak, elfogyott a labda, mégis ragyogok, a labdának te is már csak felét láthatod! És most figyelj, milyennek látsz? Milyen most a Hold?
  - Kifli! Kifli vagy! – kiáltott közbe izgatottan Szudorka, hiszen a Hold, miközben énekelt, folyamatosan változtatta az alakját.
  - Bizony! – kacagott a kifli, és tovább énekelt:
  - Olyan vagyok, mint a kifli, s ez is én vagyok! Látod milyen változatos, érdekes a Hold! – most kacsintott egyet a kifli, egyre vékonyabbá vált, majd eltűnt hirtelen. Valahonnan, a távolból, kissé fátyolos hangon azért énekelt tovább:
  - Sőt, még az is előfordul, nem láthatsz sehol, azért tudd, hogy ott vagyok én mégis valahol! Szudorka kíváncsian forgatta körbe a fejét, majd kacagni és tapsikolni kezdett örömeiben, mert a Hold, kerek labda formában megjelent a feje fölött.
  - Nahát, ezt nem gondoltam volna! – kiáltotta. – Hogy te ilyen sokféle tudsz lenni!
  - Bizony! És látod, a sötét éjszakában fényesen ragyogok, én vagyok az éjszakai vándorok lámpása. Igaz, nem vagyok olyan erős, és fényes, mint a Nap, de az én helyem és feladatom is megvan ezen a világon.
  - Örülök, hogy itt vagy – szólalt meg csendesen Szudorka, és kényelmesen elvackolódott a puha gombaágyacskán.
  - Sokat tanultam ma. A Napocska nappal, te pedig Holdacska, éjszaka őrködsz. És mind a ketten nagyon-nagyon fontosak vagytok. Szeretnék tőletek tanulni, hogy megismerjem a természetet, a növényeket, az állatokat. Ígérem, hogy figyelni és igyekezni fogok, és remélem, hogy a hosszú-hosszú vándorút sok élménnyel, tapasztalattal ajándékoz majd meg. Szeretném, hogy idővel majd én is fontos és nagy tetteket hajthassak végre, hogy mindenki azt mondja majd: „Nahát, ez a Szudorka milyen remek kismanó!” Mit gondolsz, Holdacska, sikerülhet ez nekem?
  - Mindenképpen! – mosolygott szeretettel a Hold, és ezüstös fényével átölelte Szudorkát.
  - Aki ilyen elszánt, az bármit elérhet, amit csak akar! Segíteni fogok Neked, és biztos vagyok benne, hogy nagyon sok barátod és segítőd akad majd az út során.
    - Mi is segítünk majd neked! – kezdett el csilingelni az égen száz és száz csillag. – Hallgasd meg a mesénket, hogy jobban megismerj minket!
    - Szívesen meghallgatom! – felelte a kismanó, és izgalmában (no meg egy kicsit álmos is volt már) megdörgölte a szemét és morzsolgatni kezdte a párnacsücsköt.

